

Niniejszy tekst jest własnością intelektualną autora.
W celu jego wykorzystania należy się z nim skontaktować:
emilia_moniuszko@poczta.onet.pl

Scenariusz do przedstawienia interaktywnego dla dzieci pt.:

„PRZYJACIEL”

OSOBY:

BABCIA
MUCHA
KOŃ
PIES
PANI
PAJĄK
MYSZKA
CHŁOPIEC
MUCHA - PRZYJACIEL

autor:
Emilia Moniuszko-Kwiecińska

Korekta:
Beata Małgorzata Moniuszko

Scenografia: fotel, ogródek, trawa, budynek z oknem, pajęczyna.

Starsza Pani (BABCIA) wychodzi na scenę, siada w fotelu. Zaczyna robić sweter na drutach. Nagle spostrzega, że siedzą przed nią dzieci.

BABCIA (do Publiczności): *O, dzień dobry, dzień dobry, witajcie
Widzę, że przyszliście posłuchać bajki,
tak?*

Babcia nadśluchuje, co mówią dzieci.

No to posłuchajcie..

Na scenę wbiega Mucha. Jest smutna. W tle słychać piosenkę.

PIOSENKA pt.: „**Lata Mucha**”

Mucha lata, Mucha lata.
Już zwiedziła kawał świata.
Szuka sobie przyjaciela,
świątek, piątek i niedziela.

Lata Mucha, lata Mucha.
W młynie szuka, w stajni szuka.
Czasem się zaczyna smucić,
tę piosenkę wtedy nuci:

MUCHA (śpiewa): Gdzie go znaleźć, nie wiem sama,
ale mi mówiła mama.
Każdy znajdzie bratnią duszę,
a więc jej poszukać muszę.

BABCIA (do Publiczności): *Nad ogródkiem lata Mucha*

MUCHA (do Publiczności): *Czy mnie tutaj ktoś wysłucha?
Dzień słoneczny dzisiaj taki
Rosną chabry oraz maki
A dlaczego smutna jestem?
Bo mnie nikt tu nie chce wesprzeć*

Tekst: Emilia Moniuszko-Kwiecińska

*Chcę miłości i przyjaźni
Mam je tylko w wyobraźni
Chciałabym mieć przyjaciela*

BABCIA (do Publiczności): *Cicho pod nosem bzyknęła*

Na scenę wbiega Koń.

KOŃ: *ihaaaa, ihaaaa*

BABCIA (do Publiczności): *Zobaczyła konia w pędzie*

MUCHA (do Publiczności): *Może on przyjazny będzie*

Koń na chwilę przystaje. Mucha siada na prawym kopycie Konia.

BABCIA (do Publiczności): *Siadła na prawym kopycie*

Koń rży niespokojnie, zrzuca Muchę z kopyta i ucieka.

BABCIA (do Publiczności): *Ale ledwo uszła z życiem*

Na scenę wbiega Pies i szczeka. Zatrzymuje się i zaczyna dyszeć.

BABCIA (do Publiczności): *Przybiegł pies i głośno sapie
Przykucnęła mu na łapie*

Mucha kuca na łapie Psa i chce coś powiedzieć.

*Zacząć chciała z nim rozmowy
lecz pies do startu gotowy...*

Pies zaczyna na nią warczeć i szczekać. Pies się zrywa i Mucha spada na ziemię.

Zerwał się i nie chciał słuchać

Pies wybiega ze sceny.

A więc poszła sobie Mucha.

Mucha wzdycha i zaczyna smutno bzykać. Nagle widzi dom i podlatuje bliżej.

BABCIA (do Publiczności): *Nagle patrzy... dom na górze
więc wleciała na podwórze.*

MUCHA (do Publiczności): *Tu mieszkają jacyś ludzie.
Może z nimi lepiej pójdzie.*

Tekst: Emilia Moniuszko-Kwiecińska

Widać Panią w kraciastej spódnicy, która podchodzi do okiennicy i wieszka przylepiec na muchy.
Mucha tego nie widzi.

BABCIA (do Publiczności): *Pani w kraciastej spódnicy
Podeszła do okiennicy
I przylepiec powiesiła*

MUCHA (do Publiczności): *Pewnie będzie dla mnie miła...*

BABCIA: *Mucha więc podeszła blisko*

Pani spostrzega Muchę. Ma skrzeczący głos, robi groźną minę.

PANI: *Co to za wielkie muszysko!?
Zaraz wpadnie mi do zupki
Albo zje kawał wątróbki
Może zjeść?*

Pani zwraca się do dzieci i słucha co powiedzą. Pani odwraca się do tyłu, jakby w głąb domu.

PANI (za siebie): *Wiesiek, szybko... obiad czeka...*

Mucha przykleja się do przylepca i zaczyna się szamotać.

MUCHA (do Publiczności): *Jak tu zrozumieć człowieka?
Moje skrzydła przyczepione
Oj, ratunku...! W kleju tonę!!!
Halo, czy ktoś mi pomoże?
Mam tak zostać, nie daj Boże?
Chciałabym zawołać mamę*

BABCIA (do Publiczności): *Mucha wnet podniosła lament*

Mucha zaczyna lamentować i popłakiwać.

MUCHA (do Publiczności): *Ale mama jest daleko
Aż za lasem i za rzeką
Oj, mój obklejony brzuszek*

BABCIA (do Publiczności): *Kto pomoże biednej Musze?*

Babcia zachęca kilkoro dzieci do wejścia na scenę. Mucha łapie dzieci za ręce i odkleja się od przylepca. Mucha otrzepuje się.

BABCIA (do Publiczności): *Jakoś się wykaraskała*

MUCHA (do Publiczności): *Jestem taka obolała!
No, nie było łatwo wcale
Właśnie, zaraz, ale, ale...*

Tekst: Emilia Moniuszko-Kwiecińska

*Muszę dzieciom podziękować
Że zachciały mnie ratować*

Mucha kłania się i rozsyła buziaki po widowni.

BABCIA (do Publiczności): *To nie koniec moi mili
Bo ta Mucha już po chwili
W trawie spotkała Pajaka*

Pajak wychodzi na scenę. Przeciąga się i nagle podskakuje, widząc Muchę.

PAJAK (do Muchy): *Czemu pani tu się błąka?*

***

Bajka oczywiście dobrze się kończy. Mucha po wielu perypetiach, spotyka kogoś, kto ją ratuje z narażeniem własnego życia. Dopiero wtedy główna bohaterka zaczyna rozumieć kim jest przyjaciel.

W celu uzyskania całego tekstu proszę skontaktować się z autorem (e-mail na stronie tytułowej tego scenariusza).